

MLSNÝ MYŠÁČEK

Němcová Marie

Obsah knihy

MLSNÝ MYŠÁČEK

Němcová Marie

1. KAPITOLA

Návštěva u strýce Mišíka

str. 15

2. KAPITOLA

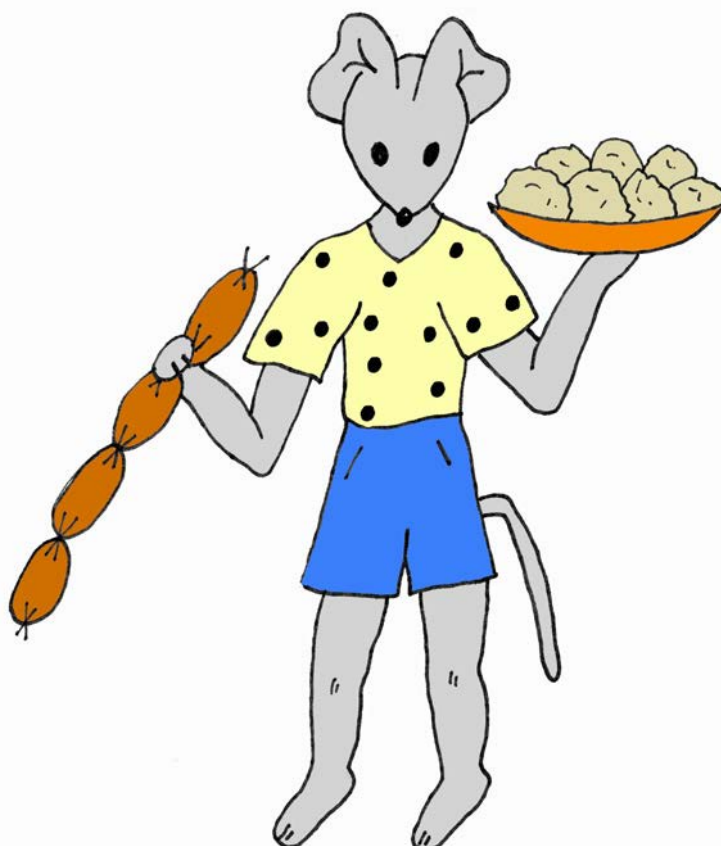
Cesta necesta ke strýci Myšanovi

23

3. KAPITOLA

Let domů od strýce Mišína

38

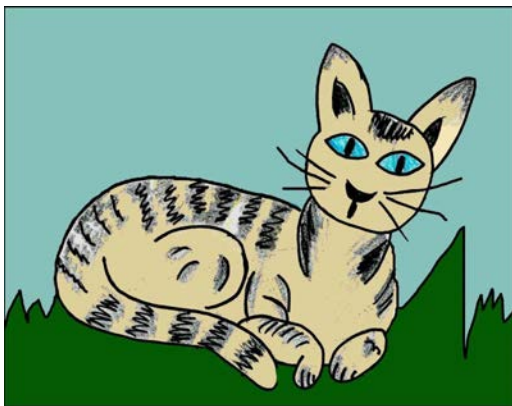

Mlsný Myšáček

Ve vesničce Myškov, blízko lesa, stála hájenka. V ní bydlel hajný se svojí rodinou. V oboře běhala srnka, kterou našel zraněnou v lese. Když se uzdravila, chtěl ji hajný poslat zpět do lesa, ale srnka uzavřela přátelství s hajného dětmi Emou a Lojzíkem a tak hajný s jejím návratem zpět do lesa otálel.

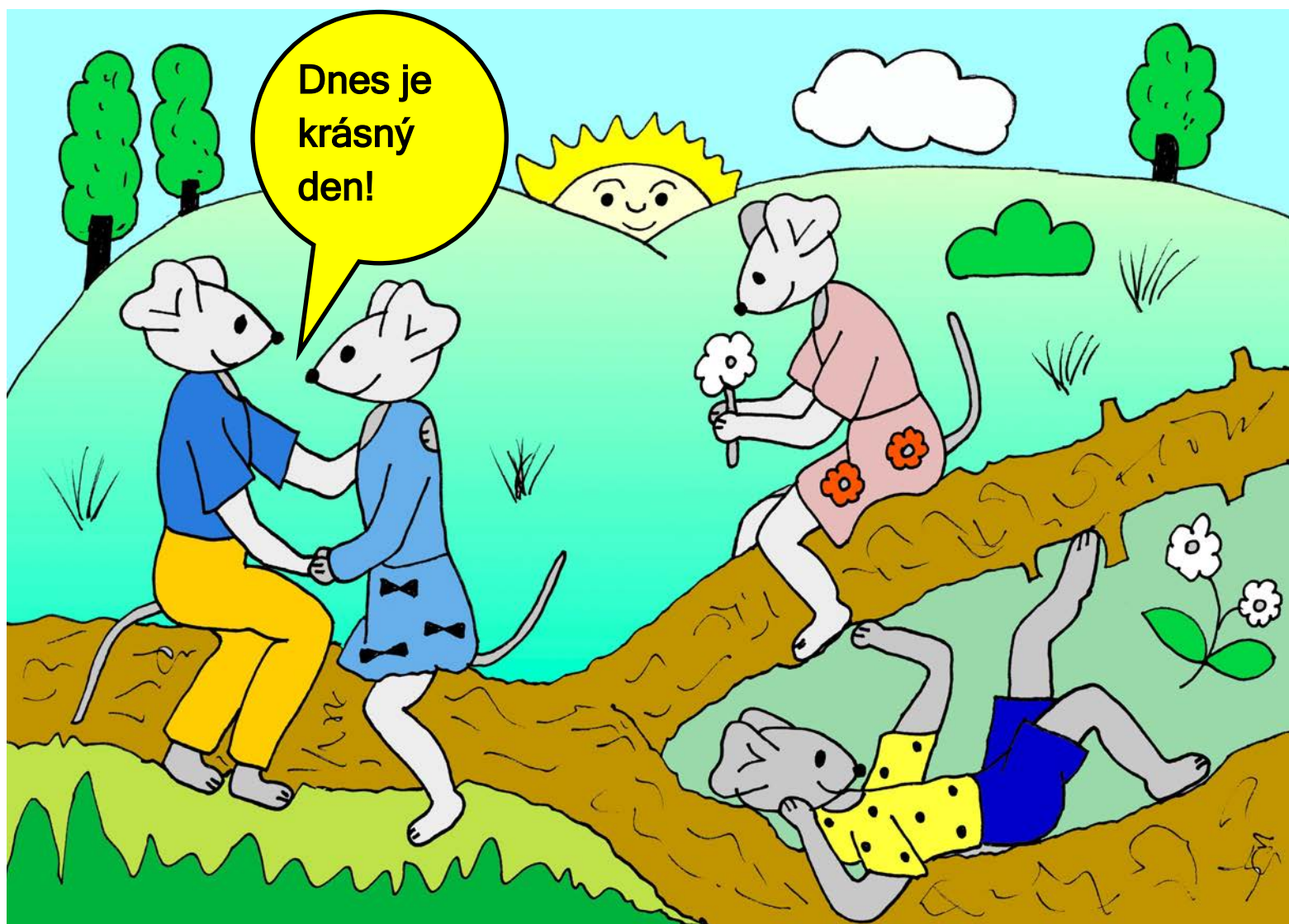

V hájence bydlel ještě pes Brok a kocour Flíček. Kocoura si pořídili proto, že se v hájence usídlili nezvaní nájemníci a to myší rodinka. Flíček však nevypátral, kde mají myšky svůj příbytek a také se mu nepodařilo žádnou myšku chytit.

Nebylo to proto, že by byl nešikovný! S myškami v lese a kolem domu si snadno poradil, ale s myší rodinkou v hájence ne. Nemohl přijít na to, kde myšky bydlí. Všechno prolezl, očichal, ale nikde nic. Myšky byly prostě chytřejší.

Těsně u hájenky stála kůlna, ve které měl hajný plno dříví. Úplně vzadu měly myšky svůj příbytek, do kterého se Flíček nemohl vůbec dostat. Tvořily ho dvě místnosti, oddělené polínkem dřeva. Jedna místnost sloužila jako ložnice a druhá jako kuchyň. V tomto malém bytě bydlel otec rodiny Myšák a maminka Myšáková. Měli dvě děti, kluka Myšáčka a holčičku Myšpulku.

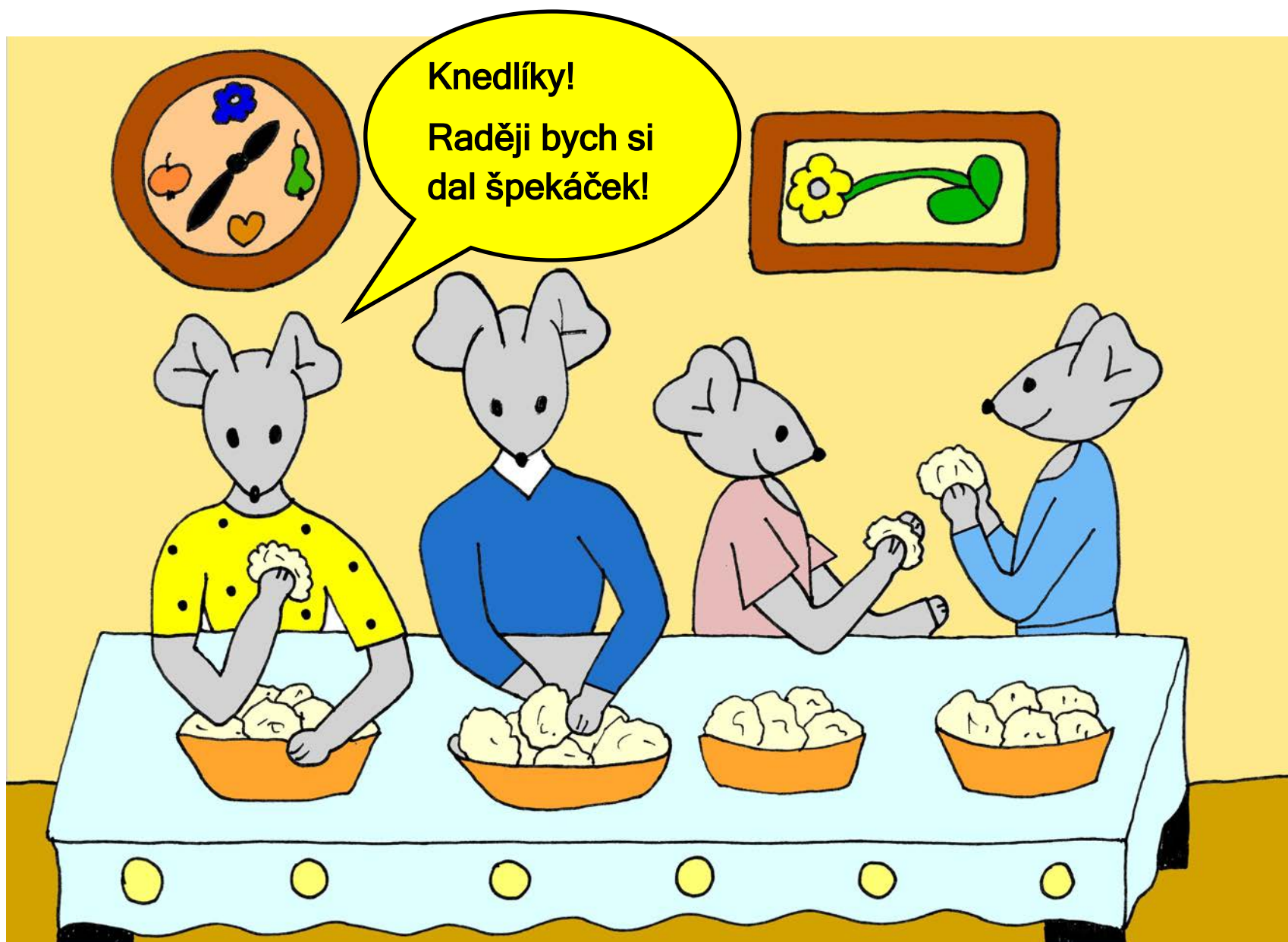

Domů se chodili najíst a vyspat, ale většinu dne byli všichni venku.

Táta Myšák odloupal a ohryzal kousky dřeva tak, aby z nich byly pěkné postýlky. Hladká strana vytvořila kolíbkou, ve které se všem myškám krásně spalo. V kuchyni měli rovné dřívko, které sloužilo jako stůl. Někdy byl stůl plný dobrot, ale to bylo málokdy. Jen když se rodičům podařilo vklouznout do komory k hajným a přinést nějaké lahůdky. Většinou však neměly myšky co jíst.

V létě si myšky poradily. Běžely na pole a sbíraly klásky obilí, ale horší to bylo v zimě. Napadlo plno sněhu a někdy měly jen suché kůrky chleba, jindy k snědku nebylo vůbec nic. Maminka se snažila něco schovat na zlé časy, ale to brzy snědly. Často jim kručelo v bříšku hladem. To pak museli všichni hned do pelíšku a hlad zaspát.

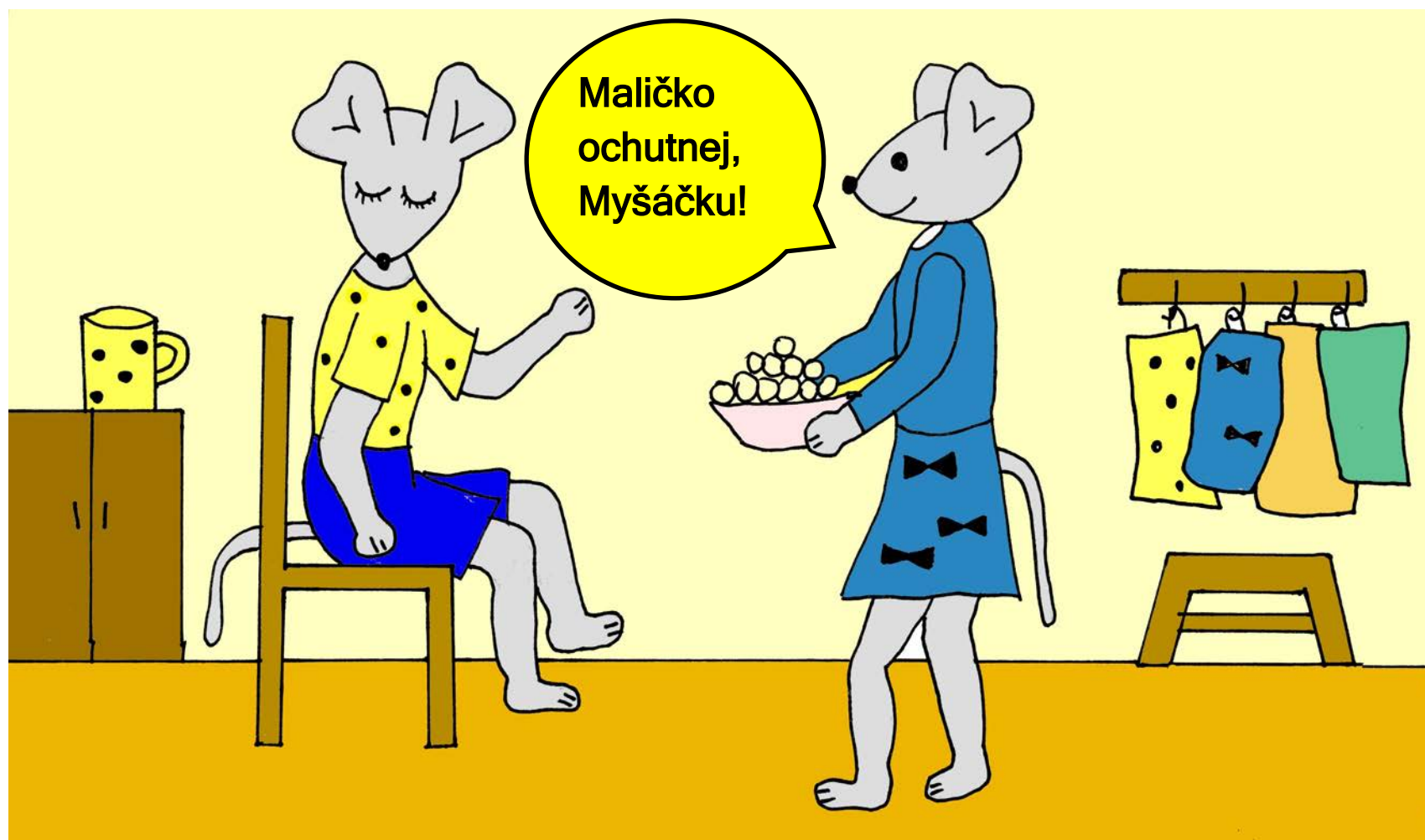

Táta s mámou, ale i Myšpulka, nenaříkali, zato Myšáček byl nešťastný. On byl totiž mlsný. Když byly škubánky, natahoval moldánky, když byly kroupy, říkal, že jsou hloupý, když byly drobečky, říkal zase, že chce slanečky.... Nic mu nechutnalo.

Teď právě skončila zima a začínalo jaro. Venku, ale ani v hájence, se nedalo sehnat nic k snědku. Myšáček ochutnal jen kousek kůrky, kterou maminka položila na stůl před každého člena rodiny a k tomu řekl: "Když jím suchý chleba, je mně velká zima."

Vlezl do postýlky, natahoval "moldánky" a slzičky tvořily na zemi velkou louži. Až měl moc velký hlad, tak z postýlky vylezl. Mamince ho bylo líto. Vzala pár krup, ze svých tajných zásob a nabídla je Myšáčkovi.

"Myšáčku, mám jen trochu krup, tak je aspoň ochutnej," prosila, ale marně. Rodiče byli z Myšáčka nešťastní.

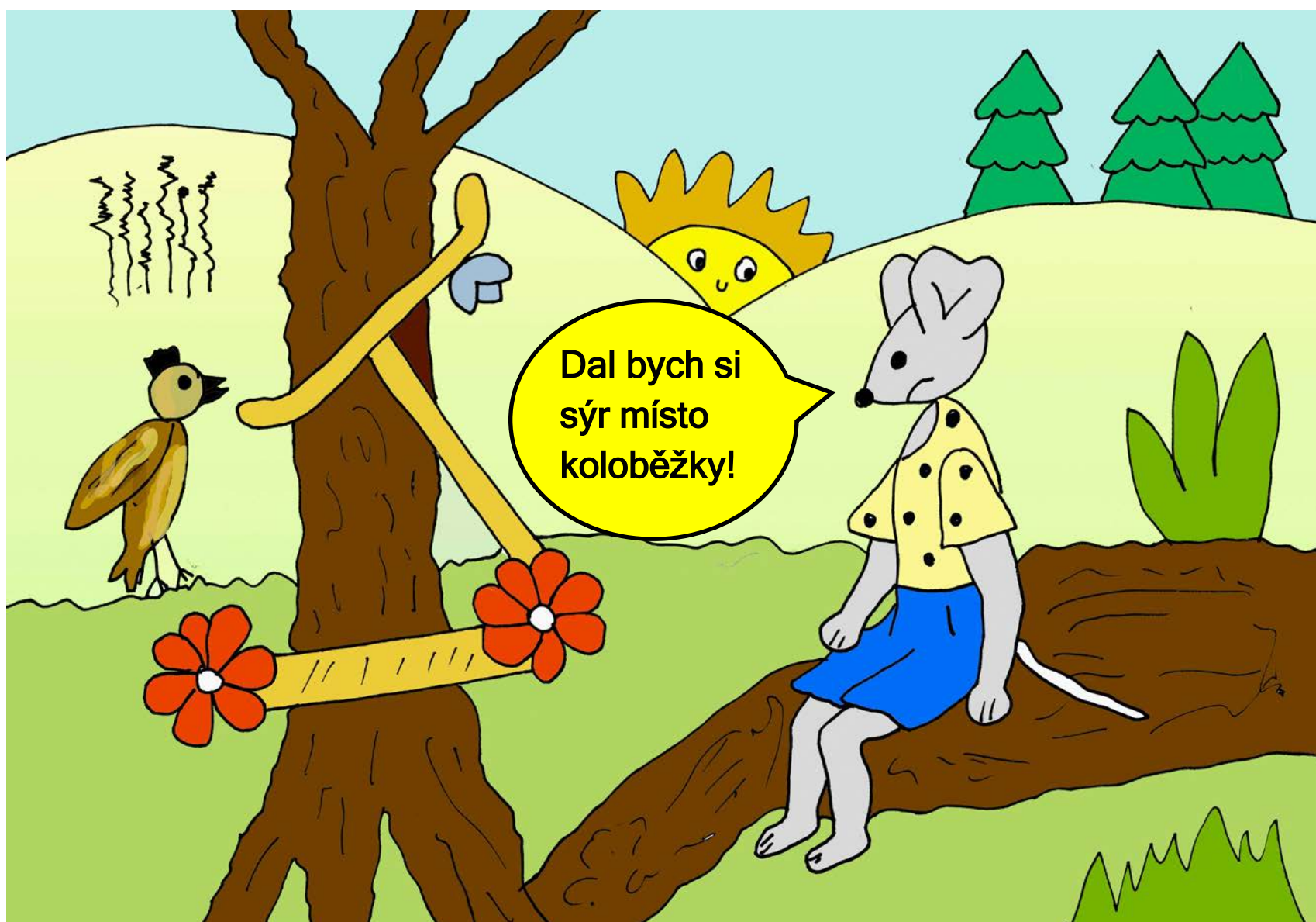
Myšáček byl raději hladem, než by snědl kroupy, škubánky nebo suché kůrny. V bříšku mu kručelo a tvářil se moc nešťastně.

Tatínek chtěl Myšáčka potěšit, tak mu z prvních kvítků, které musel dlouho hledat, vyrobil koloběžku a Myšpulce deštník, aby jí to nebylo líto. Ráda chodila v dešti ven a přišla vždycky celá mokrá.

"Myšáčku, zkus se svést na koloběžce!" vyzval tatík synka.

"Koloběžku nemám rád, protože mám velký hlad!" odpověděl Myšáček. Sedl si na dřívko a na koloběžku jen zamračeně koukal.

„Kdyby byly špekáčky, salámek nebo bábovka, to bych měl sílu jet na koloběžce. Ale s prázdným bříškem to nejde. Navíc mně v bříšku kručí hladem. Tak nepotřebuji na koloběžce zvonek,“ pomyslel si otráveně.

Zato Myšpulka byla nadšením bez sebe. A když se sluníčko schovalo a mraky se zamračily, začalo z jednoho tmavého mraku trochu pršet. Myšpulka hned rozložila deštník a šla se projít. Byl oranžový a pěkně voněl.

"Tatínku, moc děkuji za ten krásný deštník!" volala. „Teď můžu chodit ven také v dešti a budu suchá.“

"Je moc krásný," pochválila maminka deštník. "Někdy si ho, Myšpulko, půjčím."

Ptáček se utíkal také schovat pod deštník.

Ale s Myšáčkem to bylo zlé. Tatík Myšák se nakonec pořádně rozzlobil a promluvil si s maminkou a potom Myšáčkovi oznámil:

"Když máš u nás hlad, tak bude nejlepší, když půjdeš na zkušenou do světa! Navštívíš naše tři strýce. Myšíka, který bydlí se svojí rodinou pod stodolou u statku za lesem. Můžeš jít k němu stodolou, nebo vzadu dlouhou chodbou. Pak navštívíš strýce Myšana, který bydlí za rybníkem přímo ve stodole. Také se můžeš stavit u strýce Myšína, který bydlí v hudební škole. Je to první dům na kraji městečka. Ochutnáš jejich jídla, dobře se najíš a vrátíš se spokojený domů."

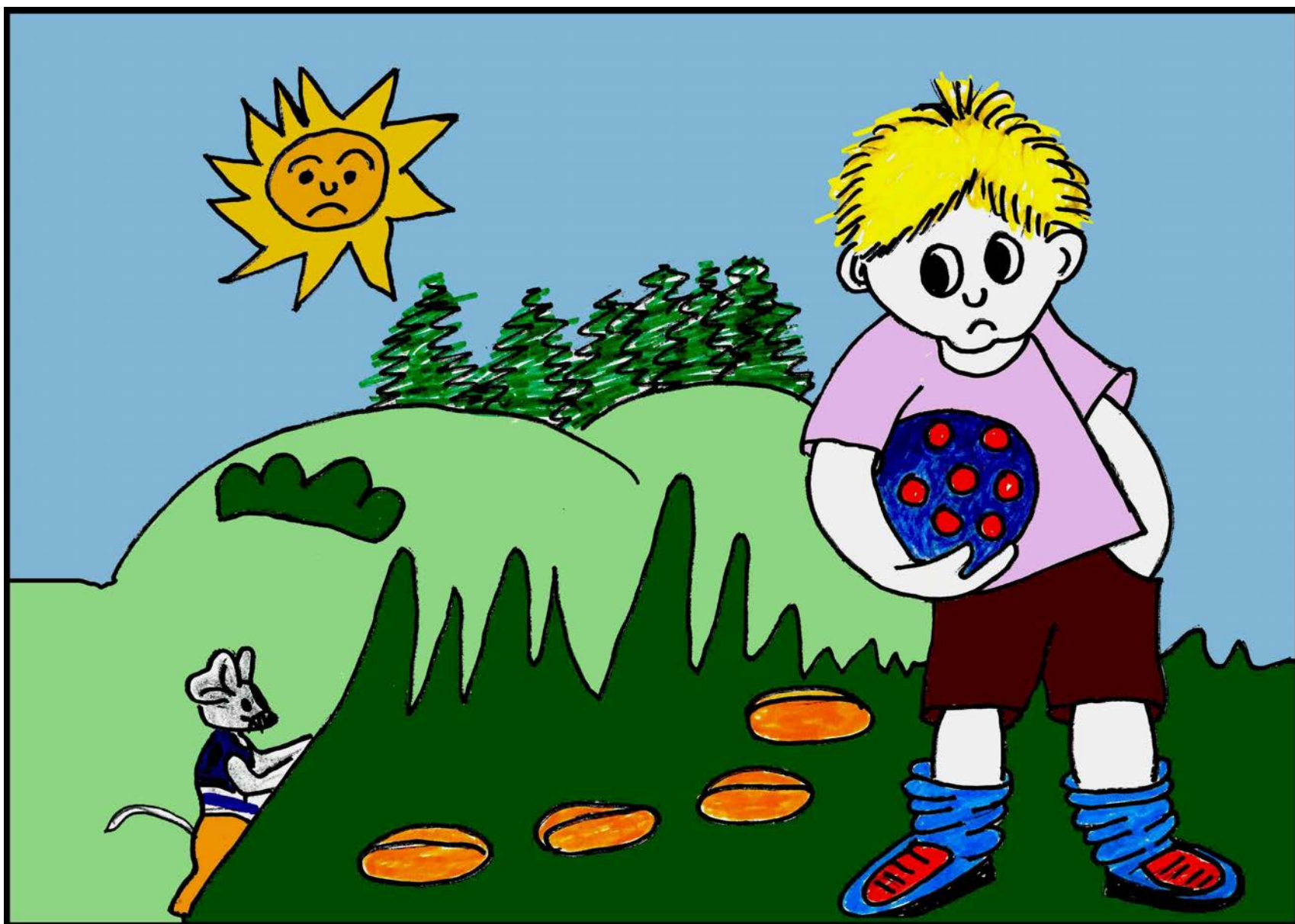
"Už se těším na cestu a hlavně, že se u nich dobře najím!" zvolal vesele Myšáček a už se začal chystat.

Přemýšlel, co by si vzal na cestu, ale hlavně k jídlu. Avšak kůrky chleba, ani kroupy nepřípadaly vůbec v úvahu. Maminka se dala do shánění, proběhla celou hájenku, ale komora, ve které měli hajní jídlo, byla dobře zavřená. Nebyla tam ani nejmenší škvírka.

Tatík se také snažil najít něco k jídlu. Když proběhl kolem hájovny, našel u hlavních dveří několik piškotů, které vypadly Lojzíkovi z kapsy. Nechal je tam ležet pro mravence. Tatík piškoty vzal a donesl domů.

"Po jednom piškotu si vezmeme s maminkou, Myšpulka dostane dva piškoty a Myšáček tři, protože jde do světa," rozhodl tatík Myšák.

Potom podrobně popsal Myšáčkovi cestu, aby nezabloudil a také ho varoval před nebezpečím, které by ho mohlo na cestě potkat."

Myšáček se rozloučil s rodiči i s Mušpulkou, která byla moc smutná. "Co tady budu bez bratříčka dělat? S kým si budu hrát?" ptala se maminky a začala moc plakat.

"Však si najdeš kamarádky!" těšila ji maminka. U sousedů mají dvě holčičky, můžeš si s nimi hrát. Ale Myšpulka si ráda hrála s Myšáčkem, o susedovic holky nestála. Jen se parádily a předváděly nové šaty.

Začala moc plakat. Nechtěla, aby ji Myšáček viděl uplakanou, protože se na cestu moc těšil a tak mu nešla ani zamávat. Vlezla si na velký zelený list, ve kterém často s Myšáčkem sedávali, povídali si a také po něm jezdili jako po skluzavce. Nahoru ji musel vždycky Myšáček vytlačit, protože to Myšpulce hodně klouzalo.

„Ale jízda to byla parádní!“ vzpomínala a ronila slzičky jako hrachy.

„Už, aby byl Myšáček zpátky! Kdybychom měli škvarečky, tak bych jich snědla málo a některé schovala pro Myšáčka. Až budou jen kůrky, aby je nemusel jíst a nebyl smutný,“ přemýšlela Myšpulka.

